

[Frank Jensen]

I modsætning til den interne uenighed og den evige offentlige polemik om den miljøpolitiske prioritering, der har handlingslammet de seneste års konservativt ledede regeringer, har Danmark nu fået en grøn regering. Det har regeringen klart markeret i sin prioritering af de miljøpolitiske tiltag. Regeringen må gøre alt for i samarbejde med kommunerne at udfylde finanslovens muligheder for lånefinansiering af hurtig udskiftning af de forældede vandledninger og kloakker.

Det er helt afgørende at sikre dansk industri et forspring, når det gælder energi- og ressourcebesparende teknologi. Derfor skal der ske en øget indsats i forbindelse med programmet for udvikling af renere teknologi; forskningsressourcerne skal øges, og vi skal udnytte dem i industri- og produktionsmæssige sammenhænge.

Nu skal der skabes plads til og brug for alle i det danske samfund. Nu skal der ikke længere spilles hasard med de menneskelige ressourcer. Denne prioritering gælder også i forbindelse med de konkrete løsninger af de problemer, der opstår, når vi danskere skal leve op til vores internationale forpligtelser over for verdenssamfundet. Der skal findes konkrete løsninger på flygtningeproblemet – ikke holdes så mange lange taler – og regeringen skal inddrage befolkningen i lokalsamfundene i udformningen af de skræddersyede løsninger, der passer til lokalområderne. Det bliver hårdt arbejde for det nye hold i regeringen.

Må jeg til slut ønske alle velkommen til arbejdet.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg bed mærke i én udtalelse fra den nye socialdemokratiske ordfører, som jeg også gerne vil byde velkommen på sin nye post. Hr. Frank Jensen sagde, at med den nye regering er der et godt afsæt til EF-debatten. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Hr. Frank Jensen må vel være klar over, at i den nye regering er der kommet et parti, CD, som jo er det største unionsparti her i Folketinget, et parti, der jo tydeligvis ikke ønskede at drage nogen konsekvens af folkeafstemningen 2. juni, et parti, der tydeligvis har været negativt, har været skeptisk over for det nationale kompromis, og som kun gik med af rent taktiske og rent opportunistiske års-

ger. Det ved alle her i Folketinget, det ved alle ude omkring i befolkningen.

Hvordan tror hr. Frank Jensen, at en regering med et sådant parti, der er i stik modstrid med intentionerne i det nationale kompromis, vil kunne argumentere for de store fordele og de gode ting ved den særordning, vi har fået med de andre EF-lande, hvor vi står uden for den fælles mønt, uden for forsvarspolitikken? Det vil jeg gerne have et svar på fra hr. Frank Jensen.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg bed mærke i en anden af hr. Frank Jensens betragtninger. Hr. Frank Jensen gjorde meget ud af, at en flertalsregering var langt at foretrække frem for en mindretalsregering. En flertalsregering kunne skaffe stabilitet.

Hvis man umiddelbart tager den udtalelse for pålydende, må det være naturligt at sige, at så skulle det selvfølgelig ikke have været en regering bestående af fire partier, men af fem, seks, ja, eller – for at skabe mest mulig stabilitet – vel af alle Folketingets otte partier, 179 medlemmer. Så fik vi en stabil regering.

Nej, den betragtning holder selvfølgelig ikke, for stabilitet hjælper jo ikke, hvis man ikke kan skaffe handlekraft. Hvis man ikke er enig, hvad hjælper det så? Og det er jo, så vidt jeg kan se, situationen for den nye regering. Man er uenig om skattepolitikken, man er uenig om skolepolitikken, man er uenig om, hvilke motorveje der skal bygges, og især om, hvilke der ikke skal bygges, man er uenig om forholdene for boligejerne, og man er uenig om en dagpengereform.

Så hvor bliver handlekraften af? O.k., jeg medgiver gerne, at regeringen på ét område har vist utrolig stor handlekraft: Ny rekord har man sat i antallet af ministerier – 24! Og jeg har forstået, at nu har man søreme også fundet ud af, hvad de alle sammen skal lave. Til lykke med dét!

(Kort bemærkning).

Fogh Rasmussen (V):

Først vil jeg gerne ønske hr. Frank Jensen til lykke med hvervet som politisk ordfører og dernæst stille et spørgsmål. Det er jo et centralt element i regeringsgrundlaget, at regeringen